

ви научи на всичко, отъ което вие имате нужда. Богъ благослови Константина и той изнамѣри букви и писма за славянския езикъ. Той ще ви научи на тия писма да разбирате християнската вѣра и закона Божи“.

Ростиславъ се много зарадва, прие писмото и го затвори въ сребърна кутия. Покани братята да седнатъ и ги разпита, кои сж родителитѣ имъ и где сж се учили. Тѣ отговориха, че сж родени въ Солунъ и баща имъ се казва Левъ. Князътъ се вгледа въ хубавото лице на по-стария братъ Методия, който тогава бѣше на около 55 годишна възраст, съ шарена коса. Видѣ му се, че той е мжжественъ човѣкъ, който изглежда въ младини да е билъ войнъ. По-младиятъ Константинъ бѣше на 35 години и брадата му бѣше черна. Но той бѣше тѣлесно по-слабъ, затова пѣкъ учението му бѣше много дълбоко и думитѣ му бѣха умни и приятни за слушане. Когато той приказваше, всички го слушаха съ внимание и радостъ. Той бѣше училъ въ Цариградъ и то въ императорското училище.

— Ами кой е този младъ човѣкъ, що върви съ васъ? запита князътъ.

Методий отговори:

— Той е единъ добъръ и уменъ младежъ отъ Македония. Ние го взехме съ себе си да ни бжде ученикъ и помощникъ.

Князътъ заповѣда да се нареди домъ за живѣне на братята и тѣхния помощникъ.

Тогава Методий и Константинъ бръкнаха въ дисагитѣ и извадиха много ржкописни книги. Едни бѣха завършени, а други що почнати. Двамата братя учителли казаха, че тѣзи книги сж приготвени за славянитѣ, защото тѣ не могатъ да разбиратъ нито гръцкитѣ кни-